

Ако би се изтръгнало отъ раята нѣкакви парични суми съ користна целъ, да се разследва деянието, съгласно ширията и, ако се установи факта на такова едно незакономѣрно деяние, кадията трѣбва да вземе отъ изнудвача изтръгнатитѣ суми и да се повърнатъ на изнудения. „Действията и разпоредбитѣ, се казва въ заповѣдта, на моитѣ царски служители трѣбва да бждатъ въ пълна хармония съ духа и смисълта на тази ми висока царска заповѣдъ. При това дългъ ви се налага да се съобразявате съ текста на тая ми царска заповѣдъ и да се стараете да покровителствувате и пазите, както старитѣ права и привилегии на тѣзи свободни и вакфирани села, тѣй сжщо и правата и привилегиитѣ на раята-селяни, които живѣятъ вжтре въ тия села. Окончателно забранявамъ на всѣкого, който и да билъ, да действува нелоялно и противозаконно. Моитѣ царски разпоредби не трѣбва никой да ги критикува, нито да се противопоставя срещу моето монарше решение“.

6. Число на султанскитѣ фермани, потвърждаващи даденитѣ привилегии.

Всички султански фермани, издадени въ единъ периодъ отъ 272 г., а именно отъ 1538 до 1810 г., по признаване автономията на четиритѣ арбанашки свободни и привилегировани села: Арбанаси, Горна-Орѣховица, Лѣсковецъ и Долна-Орѣховица сж единадесетъ. Съ всѣки новъ ферманъ е билъ потвърждаванъ стариятъ, който се прибиралъ, като съдържанието му се възпроизвеждало въ новия.

Първи ферманъ е билъ издаденъ отъ султанъ Сюлейманъ-ханъ Великолепни въ 1538 г., съ който четиритѣ села се подаряватъ отъ него на зетя му Рустемъ-паша.

Втори ферманъ е издаденъ отъ султанъ Селимъ-ханъ II (1566—1574 г.), шурия на Рустемъ-паша, следъ смъртъта на последния въ 1569 г. въ полза на неговитѣ наследници. Съ него се потвърждава завещанието на покойния за вакфиране на тѣзи села, но съ запазване тѣхнитѣ права и привилегии.

Трети ферманъ е издаденъ отъ султанъ Мурадъ-ханъ III (1574—1594 г.), съ който се потвърдява издадения по-рано.

Четвърти ферманъ е издаденъ отъ султанъ Ахмедъ-ханъ (1603—1616 г.), съ който се санкционира завещанието и се утвърждава по първия ферманъ.

Пети ферманъ, съ който се признаватъ и потвърждаватъ, както завещанието, тѣй и даденитѣ привилегии, е отъ султанъ Ибрахимъ-ханъ (1639—1648 г.).

Шести ферманъ съ сжщата целъ е издаденъ отъ султанъ Ахмедъ-ханъ III въ края на неговото царуване, 1143 г. отъ егира или 1730 г.

Седми ферманъ е билъ издаденъ отъ султанъ Османъ-ханъ III на 8 реджебъ 1168 г. отъ егира или 9 априлъ 1765 г. Този ферманъ, въ който сж изложени и потвърдени всички права и привилегии, признати споредъ старитѣ фермани, има тази особеностъ, че му се дава сила на законъ, защото на чело на фермана сложена близо до султанската тугра една арабско-турска фраза: „мюдже бинже имелъ олуна“, сиречъ да се действува точно споредъ съдържанието му.

Осми ферманъ е издаденъ отъ султанъ Мустафа-ханъ I (1171 отъ егира или 1768 г.), съ който се потвърдява издадения по-рано.

Девети ферманъ е отъ султанъ Абдулъ Хамидъ-ханъ I отъ 7 реджебъ 1187 отъ егира или 6 септемврий 1773 г.

Десети ферманъ, съ който наново били подновени, потвърдени и разяснени издаденитѣ по-рано фермани и други актове, е отъ султанъ Селимъ-ханъ III съ дата 1207 г. отъ егира или 1793 г., и